

Hvis man efter vores opfattelse skal komme rigtigt igennem frem til 2010 – og det er også i virkeligheden meget det, fru Falcon spørger om – så er det meget et spørgsmål om, at man inden for rammerne år efter år i beskedent omfang, men alligevel reelt bruger flere penge på den offentlige sektor.

Så skal man bruge dem rigtigt, og der har vi jo nogle prioriteringer, som i meget høj grad vil tilgodese kommuner og amters aktiviteter, altså de ting, der ligger i kommunerne og amterne. Jeg tror også, det er prioriteringer, der er villige til at gå længere i den offentlige sektor til fordel for de områder end det, regeringen umiddelbart lægger op til.

Det bliver så en diskussion, som vi har løbende, når vi skal prioritere midlerne år efter år, hvor vi presser på for at få flere midler samlet fra den offentlige sektor over til de områder, der har med sygehuse at gøre, der har med de ældre at gøre, der har med de områder, vi opfatter som det offentliges kerneområder, at gøre.

Så kommer hr. Nicolai Wammen også og siger, at der bliver skåret ned, og giver det billede alle mulige steder. Men det er et prioriterings-spørgsmål, der bliver ikke skåret ned samlet set. Det bliver skåret ned nogle steder, men hvis man skærer ned nogle steder, må det være, fordi man så bruger ekstra penge andre steder.

Jeg kunne godt give nogle eksempler på nogle kommuner, hvor man godt kunne finde penge for at bruge dem andre steder, men hvor man ikke gør det, hvor de bruges på døde ting, hvor det er på administration, hvor man ikke får indtøjet en gevinst, man kunne tage, hvis man vil.

Og så bare med hensyn til KL's formand, venstremanden dér, han kan altså sige de ting, han vil. Det kommer egentlig ikke mig så synderlig meget ved, jeg fører politikken her i forbindelse med vores folketingsgruppes arbejde og prioriterer i forhold til finanslov og lignende, og det er jo mit job.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Og så er det hr. Ole Sohn for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu forsøger jeg altid, om ikke bevidst, så forsøger jeg i hvert fald at være nogenlunde regelret i det, jeg siger. Og derfor så er jeg ret overbevist om – det kan vi selvfølgelig efterkontrollere – at

jeg ikke har sagt noget om den offentlige vækst, selv om det ville være kærkomment for hr. Kristian Thulesen Dahl at skrive det ned.

KL, 17.05

Jeg konstaterede bare, at der havde været foretaget store nedskæringer i amter og kommuner i budgetterne for 2003, hvor Dansk Folkepartis medlemmer selvfølgelig har medvirket i en lang række kommuner, og Dansk Folkepartis folketingsgruppe har lavet en skatteaftale med regeringen, som indebærer en yderligere nedskæring over for kommunerne.

Så spørger jeg bare: Hvor er det, man forestiller sig, at den borgernære service skal lide? Det må man da kunne give et svar på.

KL og Amtsrådsforeningen har jo klart sagt, at det her får konsekvenser for den måde, amterne og kommunerne kan administrere de forpligtelser, de har over for borgerne. Det må Dansk Folkeparti da tage ansvar for. Man kan jo ikke bare kaste ansvaret fra sig, når man har truffet nogle beslutninger. Så er det da også vigtigt at fortælle Folketinget, om man har nogle ideer til, hvor der skal skæres.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Man kan forstå på hr. Kristian Thulesen Dahl, at man fremadrettet har tænkt sig at prøve at sikre nogle penge til de ældre og til sygehusene. Man kan så sige, det var det, der ikke lykkedes her i sidste runde, for der medvirkede man til besparelser på de ældre ude i kommunerne. Det har vi jo fået konstateret i dag.

Det, der så er tilbage, som vi andre tænker, vi skal bygge fremtiden på, det er børnene og deres uddannelse. Så i og med, at man ikke vil sætte flere penge af til amter og kommuner i de aftaler, der ligger indtil nu – helt utilstrækkelige beløb er det set i forhold til den faktiske udvikling i behovene og til befolkningsudviklingen – så kan vi konstatere, at det er børnene, der kommer til at betale. Børnene og deres uddannelse.

I andre lange debatter, som har været her tidligere på ugen, er der blevet diskuteret forebyggelse, der er blevet diskuteret social arv, og der er blevet diskuteret, på hvad måde man kan sætte ind i forhold til de svageste børn og unge. Der har været givet udtryk for mange udmærkede intentioner, men i sidste ende handler det jo om, hvilke ressourcer man vil sætte af, og så kan man igen konstatere, at der bliver afsat helt utilstrækkelige ressourcer.